

פרולוג

ציוץ ציפורים מתנגן באוזניי ומשב רוח מלטף את פניי, ואני משננת בראשי את כל הסיבות שבזכותן עליי לחוש אסירת תודה. חיים מוארים ומלאי אהבה הם בחירה.

אני בוחרת להתחבר לאנשים מוארים ולהפיץ אור בעצמי. אני בוחרת לחייך אל העולם ומאמינה שבזכות החיוכים שלי – העולם יחייך אליי בחזרה.

אני בוחרת להעניק אהבה ולהביט על העולם מבעד למשקפיים ורודים.

לא התכוונתי לרגע שבו החושך ימצא אותי והאפלה תערער אותי.

אך החושך כאן.

אני בוחרת לחסום אותו.

אני בוחרת להיאבק בו.

אני בוחרת לאחוז באור שלי.

אך החושך חזק ממני.

פרק 1

קרני השמש מלטפות את פניי, ציוץ הציפורים מענג את אוזניי ומשב רוח נעים מרפרף על זרועותיי. אני פוסעת על המדרכה כמעט בדילוגים, מנופפת לשלום לבעלי החנויות שמסדרים את חלונות הראווה ומפזרת חיוכים לעוברים ושבים. כמדי בוקר אני חשה הכרת תודה על השפע שהיקום מעניק לי ועל הזכות להיות חלק מהעולם המואר הזה. עבורי, יום שני של שבוע חדש הוא יום הודיה מיוחד.

אני מתקרבת אל קרן הרחובות ונעמדת מול חלון הראווה של החנות שלי. סלנה, אחותי הקטנה, כבר עומדת מאחורי הדלפק ומרססת מים על הוורדים הטריים שקיבלנו. החולצה הוורודה הגזורה שלה חושפת כתף אחת, ועגילי הכסף הארוכים שמשתלשלים מאוזניה מציצים מתחת לרעמת השיער הבלונדינית והפרועה שלה כשהיא מתנועעת בקצב המוזיקה שללא ספק מתנגנת בקולי קולות בחלל החנות, כמו תמיד.

אני מרשה לעצמי להשקיף עליה עוד כמה שניות ונרעדת מצביטת געגוע לבית. געגוע לחווה, לאחוזה, לגינה היפה שטיפחתי במו ידיי ולתחושת החופש שהרגשתי רק שם.

קמט ריכוז מעמיק במצחה ואני נאנחת. היא נראית בדיוק כמו ג'וזלין, אימא שלה. אימא שלנו. האישה ששכחה את התפקיד ההורי שלה ואילצה אותי למלא אותו במקומה. המראה החיצוני הוא הדבר היחיד שמעיד על הקשר ביניהן. ג'וזלין הייתה קרה ואנוכית, ואילו סלנה עדינה וחייכנית, וניצוץ תמידי של התרסה בוהק בעיניה הכחולות.

אני שולחת מבט חטוף אל דמותי שנשקפת אליי מהחלון

ומעבירה יד על שערי. בשונה ממנה, שערי הגלי והארוך הוא בגוון של ויסקי. השמש של טנסי שזרה בו פסים זהובים והעניקה ללחיי ולאפי מרבד של נמשים. עיניי החומות הגדולות זהות לעיניו של אבא, וכך גם שתי הגומות העמוקות בלחיי.

סלנה ושתי מזוודות היו כל מה שלקחתי איתי כשעברתי לברוקלין. ברחתי משם כדי להגן על הנפש שלה, ולא הייתי יוצאת להרפתקה הזאת בלעדיה.

אני נושמת נשימה עמוקה ופותחת את הדלת אל הממלכה הקסומה שלי.

"בוקר טוב, מונטי." סלנה מחייכת אליי ומייד חוזרת לרסס את הפרחים.

"בוקר טוב לעובדת החרוצה ביותר בעולם," אני משיבה במחמאה הקבועה וניגשת אל מערכת הסטריאו כדי להנמיך מעט את המוזיקה. "היה לך נחמד בדייט אתמול בערב?" אני מציצה לעברה, "ישנת טוב? אכלת ארוחת בוקר?"

"מונטי, תפסיקי לדאוג לי כל הזמן," היא צוחקת. "ישנתי מצוין. אכלתי מצוין והדייט שלי היה משעמם ממש."

"זה חזק ממני," אני מתנצלת. "אבל השתפרתי. לא שלחתי לך עשרות הודעות."

"השתפרת." היא מעניקה לי את החיוך המאיר שלה. "אל תדאגי, אני באמת מאושרת כאן ואת יכולה להיות רגועה."

אני לא בטוחה שאי-פעם אצליח באמת להשתחרר מהצורך הכפייתי שלי לדאוג לה. לא אחרי התקופה המטלטלת שהיא עברה. אבל אני עובדת על זה.

אני לוקחת מהדלפק את בקבוק הריסוס הנוסף ומטיילת בחנות בצעדי ריקוד. כל אחד מהעציצים זוכה לטיפול יסודי וכל אחד מהפרחים נהנה מתשומת ליבי.

אנחנו מחליפות את המים העכורים בדליים של הזרים במים צלולים ומסדרות יחד את התצוגה החיצונית. כעבור דקות ספורות,

חזית החנות עמוסה בדליים מלאי פרחים מרהיבים בשלל צבעים. "את תקבלי דוח נוסף," סלנה מציינת ומביטה בגאווה בתצוגה המרשימה שלנו. "עדיין לא קיבלת היתר להציג את הסחורה על המדרכה."

"וגם לא היתר לסככה." אני מסתכלת על הפרחים – שלא זוכים בינתיים להגנה מפני השמש – ומזיזה שני דליים. "בטח אקבל בקרוב. הגשתי את הבקשות לפני כמה חודשים." אני מהנהנת בביטחון. "מהיום שהגענו לברוקלין ופתחתי את החנות המושלמת הזאת, המזל תמיד שיחק לטובתי." אני שולפת זר ורדים אדומים ומחבקת אותם. "הפרחים שלי הכי יפים, יש לי לקוחות נאמנים ונדיבים, ואת העובדת החרוצה ביותר בעולם." אני מתנגשת בה בחיבה. "כשמחייכים אל העולם, העולם מחייך בחזרה." אני מנערת את טיפות המים משולי השמלה הצהובה שלי ומצחקקת.

"את אופטימית חסרת תקנה." סלנה מושכת בכתפיה. "אבל בהחלט זכית בעובדת מצטיינת, אז אולי כל החיוכים שלך לעולם באמת עוזרים." היא פותחת את דלת החנות ומקבעת אותה אל המעצור. "הלקוחות הנדיבים מוזמנים להיכנס," היא מכריזה בגיחוך ונכנסת פנימה.

"אחזור בעוד כמה דקות," אני צועקת ומתחילה את סיבוב הבוקר השגרתי שלי. כל אחד מבעלי החנויות השכנות מקבל ממני ורד וברכת בוקר טוב. פרד, השען הקשיש אפילו לא מרים את עיניו מזוככית המגדלת שבעזרתה הוא בוחן שעון עתיק, אך ממלמל מילות תודה. קלרה, מנהלת הבוטיק של בגדי הווינטג', מציעה לי להתרשם מהסחורה החדשה שלה. ארון, מעצב השיער, מפציר בי להוסיף גוונים בהירים לשיער ומייד מתחרט. הוא מציג את השיער שלי בפני לקוחה שיושבת מול המראה ומחמיא לעושרם של הגלים שנופלים על גבי. כשהוא סוף-סוף משחרר אותי, הוא מצמיד את הפרח לחזהו ומפריח לעברי נשיקות באוויר. אני כבר יכולה לצפות במדויק את התגובה של כל אחד

מהם, והשגרה הזאת נוסכת בי ביטחון. בשלוש השנים האחרונות הפכתי לחלק בלתי נפרד מהנוף של הרחוב ואני חשה בת מזל. אני עוזרת לאישה קשישה לשאת את הסלים שלה ועוזרת לרגע מול חנות הפרחים של מוריס. הוא נשען על משקוף דלתו, ממולל את קצות שפמו ונועץ בי את המבט המתנשא שלו.

"בוקר טוב, מיסייה מוריס." אני מחייכת אליו.
"מאדאם מונטנה," הוא יורק את שמי. "את לא צריכה לחזור לחנות המטופשת שלך?"

"החנות שלך יפהפייה!" אני מחייכת בניסיון לרכך אותו ולהפחית במעט את הסלידה שהוא חש כלפיי, וממהרת לחלוף על פני התצוגה החיצונית המרהיבה שלו. בניגוד אליי, הוא קיבל היתר להציג את הסחורה על המדרכה וזכה בהיתר לסככה קבועה. אני נהנית לראות את ההצלחה שלו, אך הוא מצידו רואה בי מטרד. אני לא מבינה מדוע. השכונה גדולה ויש מספיק לקוחות שיפרנסו בכבוד את שנינו. אני מגיעה אל החנות שלי בתיאום מדויק עם ג'רי, הפקח העירוני.

"גברת מונטנה," הוא מקבל את פניי בחיוך נבון.
"אל תרגיש רע," אני מצחקקת ומניפה את ידי בביטול. "אני יודעת שאתה בסך הכול עושה את העבודה שלך." אני מגישה לו את שלושת הוורדים שנותרו בידי.

"אני מאמין שאת האזרחית היחידה בברוקלין, אולי בעולם כולו, שמגישה פרחים לפקח שמגיע לתת לה דוח." הוא נאנח בקול ולוקח ממני את הוורדים.

"כשמחייכים אל העולם..." אני מצביעה על הגומות שלי.
"העולם מחייך בחזרה," הוא משלים אותי ומוסר לי את הדוח. "שמעת משהו על ההיתרים שלי?" אני שואלת בציפייה.
"ניסיתי לברר." הוא מיישר את עניבת המדים שלו. "לצערי אין לי קשר עם חברי הוועדה, והתשובה היחידה שקיבלתי היא שיש עומס של בקשות."

"אז אני רק צריכה לחכות בסבלנות עד שתורי יגיע." אני פוקדת על עצמי לשמור על אופטימיות.

"גם תורך יגיע." הוא מניד את ראשו לאות אישור ומסתובב.

"ג'רי, אל תשכח שבחודש הבא אתם חוגגים יום נישואים,"

אני קוראת לעברו.

"אני בטוח שתזכירי לי!" הוא צוחק ומנופף בוורדים

שנתתי לו.

"בהחלט אזכיר לך," אני מאשרת ונכנסת לחנות.

אני מקיפה את הדלפק, פותחת את המגירה ומניחה שם את

הדוח החדש.

"אמרתי לך..." סלנה ממלמלת בזמן שהיא רושמת לעצמה

את הכתובות למשלוחים של היום. "אם לא תקבלי את ההיתרים,

תצטרכי לקחת הלוואה גדולה כדי לשלם את הדוחות האלה."

"אני אקבל את ההיתרים." נימת קולי משדרת את הביטחון

שאני חשה. "ואל תעציבי את הפרחים שלי עם פטפוטים על

הלוואות." אני נוזפת בה ומייד מזדקפת ומחייכת אל סקוט,

שוטר הסיור, שאף פעם לא מחמיץ ביקור בחנות שלי. שערו

לבן וגופו כבד, אבל החיוך שלו נערי ושובב.

"צפוי לכן היום ביקור מלכותי ברחוב." הוא מתקרב אל

הדלפק. "מפקד התחנה בכבודו ובעצמו יסייר בשכונה."

"זה צריך להדאיג אותי?" אני מעיפה מבט אל התצוגה הלא-

חוקית שלי על המדרכה.

"המפקד לא מתעסק עם השטויות של הפקחים." הוא מחניק

פיהוק בכף ידו.

"אז מה מטרת הסיור?" אני מסתובבת אל מכונת הקפה.

"אני משער שזה סיור שגרתי." סקוט נשען על הדלפק. "זה

הרחוב היחיד בשכונה שאף פעם לא התרחש בו איזשהו פשע."

"בגלל שהפושעים מפחדים ממך," אני צוחקת ומגישה לו

ספל קפה, כרגיל.

"אפילו הילדים שלי כבר לא מפחדים ממני," הוא מגחך ולוגם מהקפה.

"איפה השותף שלך?" אני מציצה שוב אל הרחוב.
"הטירון הזה חושש שהמפקד יעבור כאן בזמן שהוא שותה אצלך קפה." סקוט מעווה את פניו.
"אציע קפה גם למפקד שלכם כשהוא יגיע לכאן." אני בוחנת את רשימת המשלוחים.

"יש סיכוי טוב שהוא יקבל את ההצעה שלך." סקוט מרחרח את הקפה בהנאה. "הוא קיבל את הפיקוד על התחנה רק לפני שלוש שנים, אבל לפי ההספק שלו אפשר לחשוב שעבר כבר עשור." שמץ גאווה נשמע בקולו. "הוא סילק את השוטרים המושחתים וצירף אלינו שוטרים איכותיים, והוא דוגל במדיניות של דלת פתוחה. כל אזרח שמגיע לתחנה עם תלונה זוכה להתייחסות רצינית ומקצועית."
"מזל שלנו." אני מהנהנת.

"אולי זאת צריכה להיות מדיניות קבועה. שכל מנהלי מתקני הכליאה ימונו למפקדי תחנות משטרה." סקוט ממשיך לשתות. "בהתחלה הייתי ספקן לגביו, אבל מהר מאוד הבנתי שהוא סיפור הצלחה."
"הוא היה סוהר?" אני שואלת בפליאה.

"יש לו קורות חיים מעניינים." סקוט מחייך כממתיק סוד. "הוא התחיל את דרכו המקצועית בכוחות המיוחדים של המשטרה ואז עבר לשירות בתי הסוהר. הדרגים הגבוהים כנראה מעריכים אותו מאוד כי הבנתי שממש התעקשו שהוא יחזור למשטרה ויקבל על עצמו את הפיקוד על התחנה."

"אני בטוחה שהוא לא זכה בהערכה הזאת לחינם." אני מקיפה את הדלפק ומרימה כמה זרים. "השכונה כל כך שקטה ונעימה. צריך לזקוף את זה לזכותו."

"מונטי תמיד תמצא דרך לשבח כל אחד." סלנה צוחקת

ואוספת זרים נוספים. "גם אם השטן בכבודו ובעצמו יפגוש אותה היא תתעקש לדבר בזכותו."

"במקרה של המפקד שלנו, היא בהחלט צודקת." סקוט מסיים את הקפה בלגימה ארוכה. "אבל את צריכה לשמור עליה." הוא נאנח. "העיר הזאת מלאה בטורפים."

"אני שומרת על שתינו," אני אומרת בלי להסיר את מבטי מהקוצים של הוורדים.

"טורפים לא מגיעים לקנות פרחים." סלנה לוקחת עוד כמה זרים. "זוהי המקום היחיד שמונטי מבלה בו."

"אעזור לך עם המשלוחים." סקוט ממחר להניח את הספל ואוסף את הזרים מידיה של סלנה.

שנינו עוקבים אחריה אל הרכב הקטן שרכשתי עבורה ומניחים בזהירות את הזרים במושב האחורי. אני זעה באי־נוחות כשהיא מתיישבת מאחורי ההגה ותוהה לעצמי כמדי יום אם אני מסכנת אותה בכך שאני שולחת אותה לבדה לבתים של אנשים זרים.

"אני צריך לרכוש זר בקרוב?" סקוט שואל ומגרד בראשו. "לא בקרוב," אני צוחקת. "יום הנישואים שלכם בעוד חצי

שנה וסנדי חוגגת יום הולדת רק בעוד ארבעה חודשים."

"אני לא יודע מה עשיתי לפני שהגעת לכאן עם היומן שלך." הוא מנענע את ראשו. "כבר שלוש שנים שאני לא שוכח תאריכים חשובים ואשתי חסרת תלונות."

"זה התפקיד שלי." אני טופחת בחביבות על זרועו. "להפיץ אהבה ורומנטיקה בעולם."

"ומה עם אהבה ורומנטיקה עבורך?" הוא מרצין. "יש כמה טירונים נחמדים בתחנה שירוצו לכאן אם רק תאשרי לי לשחק בתפקיד השדכן." הוא מפנה מבט אל השותף שלו שבוחן את הרוחב בעיני נץ. "טירונים נחמדים, לא דפוקים כמו האידיוט שהצמדו לי." "הוא לא אידיוט." אני מחניקה את צחוקי. "הוא חסר ניסיון, ובזכות הליווי המקצועי שלך – עם הזמן הוא יהיה שוטר מצוין."

"היית צריכה להישאר בנאשוויל." סקוט בוחן אותי במורת רוח. "ברוקלין היא לא מקום טוב לבחורות תמימות כמוך."
"אני צריכה להיות בדיוק כאן," אני מפטירה ונסוגה מעט כדי לאפשר לאישה מטופחת לבחון את הזרים בדליים.
"היא לא נראית מסוכנת," סקוט לוחש. "אז אני אשאיר אותך לבד כדי שתעשי את הקסמים שלך." הוא קורץ לי ופוסע לכיוון השותף שלו.
אני לובשת על פניי את החיוך היפה ביותר שלי ומשכנעת את האישה שזרי הפרחים שלי הם בדיוק האוצרות הקסומים שחיפשה.

השמש שוקעת ואני מנערת כמה עלים מהשמלה שלי ומפקת. סלנה מרססת את הפרחים בתוך החנות ואני יוצאת אל המדרכה כדי להחליף את המים בדליים. אני לוקחת דלי אחד, ניגשת לשולי המדרכה, ושופכת בזהירות את המים העכורים אל תעלת הניקוז. אני מזמזמת לעצמי שיר קאנטרי ישן וחוזרת לטפל בדלי נוסף. החיוך לא יורד מפניי ואני מונה בראשי את ששת הלקוחות החדשים שנוספו היום אל היומן – לקוחות שאדאג לטפח ולשמר, בתקווה שיישארו נאמנים לי בשנים הבאות.
אני מנערת את הדלי ומסתובבת. כמה טיפות ניתזות על המדרכה ואני נבהלת כשאני רואה שהן נחתו גם על זוג נעליים שחורות מבריקות.

"אוי, אני כל כך מצטערת." אני כורעת על ברכיי ומנגבת את הנעליים בשולי שמלתי. "לפחות לא גרמתי נזק בלתי הפיך," אני ממלמלת ומצחקקת במבוכה. "הנה, עכשיו הן אפילו יותר נקיות." אני מחייכת ונושאת את מבטי מעלה.
החיוך נמחק מפניי ורעד חולף בחזי למראה פניו של הגבר שמשפיל אליי את מבטו. נדמה שגווני השקיעה המרהיבים נבלעים בדוק האפלה שאופף אותו.

פרק 2

הגבר שמביט בי ממרום גובהו עוצר נשימה. שערו הגלי השחור כפחם נופל על מצחו מעל זוג עיניים כהות, ממוסגרות בריסים ארוכים. לסתותיו מסותתות, אפו ישר ושפתיו הברניות משורטטות.

אני ממצמצת באי־נוחות. משהו בתוכי אומר לי שההילה שלו משדרת סכנה. עיניי מטיילות על גופו האתלטי שעטוף בחולצה מכופתרת שחורה ובמכנסיים מחויטים באותו צבע. אני בולעת רוק כשאני מבחינה בתג המשטרתי שלו ובאקדח שנעוץ בנרתיק בחגורתו.

"את כורעת על הברכיים בפני כל מי שעובר ברחוב?" הקול העמוק נשמע חושני. "או ששמרת את קבלת הפנים הזאת במיוחד בשבילי?"

אני ממצמצת בבלבול וחוזרת להביט בפניו. ניצוץ מטריד מופיע בעיניו והוא מגיש לי כף יד גדולה וחזקה.

"אממ... רק וידאתי שהנעליים שלך נקיות." אני אוחזת בכף ידו והוא מושך אותי לעמידה. "מונטי," אני מציגה את עצמי ומושכת ממנו את ידי. "זה קיצור של מונטנה." החיוך שלי מכאיב ללחיי ואני מתקשה להסיט ממנו את מבטי. עיניו הכהות עוצמתיות כל כך, ונדמה שהוא מסוגל להביט לתוכי.

"מונטנה," הוא חוזר אחריי ועיניי ננעצות בשפתיו.

"אממ..." אני ממלמלת.

"הדסון קופר," הוא מציג את עצמו.

"אהה, כן." אני בולעת את הרוק. "המפקד."

"עדיין לא המפקד שלך." רמז לחיך מפציע על שפתיו.
"התכוונתי שאתה מפקד התחנה." אני מסמיקה כשאני שומעת
גיחוכים, ולראשונה מבחינה בשני השוטרים שמלווים אותו.
"אני מלחיץ אותך." הוא מעביר את אגודלו על סנטרו.
"לגברת מונטנה יש סיבה להילחץ מביקור של מפקד התחנה
ברחוב הזה?"
"לא." אני מנענעת את ראשי שוב ושוב. "אני אזרחית
שומרת חוק."
"אז אני מניח שיש לך היתר לתצוגה החיצונית הזאת." הוא
מרים גבה.
אני מחוירה ושותקת.
"שאלתי אותך שאלה." הוא מביט בי כאילו אני ברשימת
המבוקשים של האף-בי-איי.
"חשבתי ש..." אני מגמגמת. "חשבתי שמפקד המשטרה לא
מתעסק ב... ב..."
"אני מתעסק במה שמתחשק לי להתעסק בו."
התחושה הפנימית שלי מתחילה להיראות מוצדקת. ההילה
שלו משדרת סכנה.
"אני... אני..."
"היא הגישה בקשה להיתר." סלנה מרימה את קולה מפתח
החנות וממהרת להתייצב לצידו. "כבוד המפקד," היא פונה אליו
בראש מורכן. "אחותי הגישה בקשה להיתר וממש בקרוב היא
אמורה לקבל אותו."
"אחותך..." מבטו מופנה אליה לשבריר שנייה ומייד חוזר
אליי. "אתן לא מקומיות."
"לא. אנחנו מנאשוויל." סלנה מזדקפת.
"והחנות הזאת שייכת לשתיכן?"
"מונטי רכשה אותה בכספה," סלנה משיבה ואני מתרשמת
מהביטחון שבקולה. "אני רק העובדת המצטיינת שלה."

"הבירוקרטיה העירונית בהחלט יכולה להוות מטרד." הוא מהנהן ועיניו לא משות ממני. "אני מקווה שתקבלי את ההיתר לפני שאיאלץ להתערב."

אני לא מעיזה לשאול לאיזו התערבות הוא מתכוון, ורק נושכת את שפתי התחתונה ונדה בראשי לאישור.

"היה נעים להכיר אותך, מונטנה," הוא מדגיש את שמי ומחייך חיוך מסנוור.

"היה נעים להכיר גם אותך," סלנה משיבה במקומי ואני מהנהנת בהסכמה.

הוא חולף על פנינו ואני עוקבת אחריו במבטי. הליכתו זקופה, כתפיו רחבות וגופו בנוי היטב. הוא נראה רב-עוצמה.

"אף פעם לא ראיתי גבר כזה מרשים," סלנה לוחשת ומשלבת את זרועה בזרועי. "נראה לי שהוא יכול לזהות אם את פושעת רק לפי קצב הנשימות שלך." היא תולשת מכף ידי את הדלי. אני ממשיכה לבהות בדמותו עד שהוא נבלע בתוך ג'יפ שחור בהמשך הרחוב.

"ראית איך הוא הביט בך?" סלנה מושכת אותי אל החנות. "הוא ממש זיין אותך עם העיניים שלו."

"סלנה!" אני פוערת עיניים ומשתחררת מהאחיזה שלה. "איך את מדברת?" אני קוראת בזעזוע. "אנחנו לא מדברות ככה. אנחנו לא אומרות מילים כאלו. אנחנו מחונכות ומנומסות."

"סליחה," היא מרימה ידיים בכניעה. "יכולתי לומר שהוא ממש עשה איתך אהבה באמצעות העיניים שלו, אבל לא נראה לי שגבר כזה עושה אהבה."

"העיר הזאת משחיתה אותך," אני נזופת בה. "אם אני אחשוד שאת לא שומרת על הכבוד שלך, אשלח אותך לגור עם סוואנה."

"זה איום מרושע." היא מניפה כלפיי אצבע מאיימת. "אני לעולם לא אעבור לגור בצ'רלסטון עם האחות הגדולה

והמרושעת שלנו."

"גם אני אחותך הגדולה." אני זוקרת את סנטרי. חילופי הדברים המוכרים מרגיעים מעט את ליבי, ההולם עדיין מהמפגש המטלטל שחווייתי. "והבטחתי לעצמי שאשמור עלייך." "את גדולה ממני בשנה!" היא יוצאת מהחנות ואני עוקבת אחריה. "אין הבדל בין עשרים ושלוש לעשרים וארבע." היא מרימה דלי ושופכת את מימיו לתעלת הניקוז. "את חייבת להפסיק להזכיר לי מי הייתי. אני כבר לא שם. ואני כבר לא באותו מצב."

היא נראית כעוסה ולא נוח לי לדעת שאני זו שעצבנה אותה. "זה היה איום מרושע." אני מחייכת אליה בחנופה וחושפת את הגומות שלי. "את יודעת שלא הייתי שורדת כאן בלעדייך." אני מרימה דלי נוסף ושופכת את מימיו. "ואת יודעת כמה היה לי קשה כשעזבת את הדירה שלי ועברת לגור עם שותפות." "זה קרה רק כי לא הייתה לי פרטיות." היא מעניקה לי חיוך מתנצל. "בניגוד אלייך, אני לא מתנזרת, ויש בעיר הזאת כל כך הרבה בחורים נחמדים."

"אני לא מתנזרת." אני מנערת את הדלי האחרון. "אני עסוקה בענייני החנות ואין לי זמן לאהבה."

"מי דיבר על אהבה?" סלנה צוחקת. "את לא בתולה חסודה. שמעתי אותך בבית עם קייל לא פעם וגם לא פעמיים." השיחה הזאת לא מוצאת חן בעיניי ואני נכנסת עם הדליים לתוך החנות.

"הוא עדיין מתקשר אלייך?" סלנה עוקבת אחריי עם הדליים הנוספים. "שולח הודעות? מתחנן שתחזרי אליו?"

"עכשיו כבר פחות." אני סוגרת את הדלת. "מדי פעם הוא שולח לי תמונה של שנינו מנשף הסיום."

"מלך ומלכת הנשף." היא מנענעת את מותניה ומצחקקת. "מסכן המלך שנשאר שם לבדו בלי המלכה שלו."

"הוא ימצא מלכה אחרת." אני מניחה את הדליים. "אני לא אהבת חייו והוא לא אהבת חי." "אם אני לא טועה, אבא שלך כבר בחר עבורכם את האולם ואת הקייטרינג."

"אבא שלנו," אני מתקנת אותה. "האבא שנשטנו במוסד..." "מונטי!" היא קוטעת אותי בצעקה. "לא נשטנו אותו במוסד! מטפלים בו שם הרבה יותר יפה ממה שמגיע לו, וסוואנה מבקרת אותו לפחות פעם בחודש."

"אני מבינה למה את כועסת עליו." אני מעווה את פניי. "אבל הוא עדיין אבא שלנו. גם שלך."

"הוא אף פעם לא היה אבא עבורי, הוא תמיד היה רק אבא שלך – הנסיכה שלו," היא אומרת בלעג ומצביעה עליי. "אני כבר לא כועסת עליו, אני לא מרגישה כלפיו כלום."

"אני מצטערת." אני אוחזת בזרועה. "אני יודעת שלא היה לך קל איתו, אבל עכשיו הוא חסר אונים ואנחנו צריכות להתנהג בבגרות."

"אז תיסעי אליו." היא מושכת בכתפיה. "באמת הרבה זמן לא ביקרת אותו."

"אבל... אבל החנות, והתשלומים, והדירה..."

"בדיוק," היא אומרת ביובש. "תבקשי מסוואנה שתתקשר אלייך כשהיא מבקרת אותו. תוכלי לומר לו שאת עדיין חושבת עליו."

"סלנה, את צריכה להשלים איתו לפני שיהיה מאוחר מדי."

"לא." היא זוקרת את סנטרה. "סלנה!"

היא מפנה לי את גבה ומטאטאת במרץ את הרצפה. "תראי מה השעה." היא מזייפת הפתעה כשהיא מביטה בשעון הקיר. "יש לי דייט הערב. את מוכנה לסגור לבד?"

אני נאנחת ומבינה שהדיון הסתיים שוב בלי שינוי. כרגיל.

"לכי," אני מצחקקת בניסיון לטהר את האווירה. "הדייט היחיד שיש לי הערב הוא עם ריאן."
"תמסרי לשכן המתבודד שלך דרישת שלום." היא מניחה את המטאטא ליד הקיר ולוקחת את מפתחות הרכב מהדלפק.
"ותגידי לו שיצא כבר מהדירה המסריחה שלו."
"את יודעת שזה לא יקרה..." אני ממלמלת בזמן שהיא נושקת ללחיי.

"אף פעם לא ראיתי אותך מתאכנת כשגבר מדבר איתך, ולא חסרים לך מחזורים ברחוב הזה." היא בוחנת את פניי בריכוז.
"וכשהמפקד הזה דיבר איתך חשבתי שתתעלפי מרוב לחץ."
אני מקמטת את מצחי בניסיון למצוא תשובה, אך לשווא.
"את יפהפייה דרומית שתמיד משיגה בקלות את מה שהיא רוצה." סלנה ממשיכה לבחון אותי. "הוא הצליח לבלבל אותך. אולי כי לא חייכת, אז הוא לא חייך אלייך בחזרה." היא צוחקת ויוצאת מהחנות.

אני מנקה את הדלפק ואת המדפים במשך שעה ארוכה, והמחשבות שלי נודדות אל המפגש המוזר עם מפקד תחנת המשטרה. סלנה צודקת. מעולם לא חשתי מבוכה ליד בעלי תפקידים בכירים ומעולם לא בלעתי את הלשון כשנשאלתי שאלה. אבל הגבר הזה שונה. תחושת הבטן שלי אף פעם לא טועה. מראה עיניו השחורות לא נותן לי מנוח ועורי סומר מתחושת סכנה.

אני מתיישבת ומעלעלת ביומן בחוסר ריכוז, ולפתע נשמע רעש מכיוון חלון הראווה. אני מתכווצת למראה כפות הידיים שנשענות עליו. הגבר שנתמך בזכוכית לובש קפוצ'ון שחור וחובש כובע בייסבול ירוק. הוא מצמיד את ראשו לזגוגית אך איני מצליחה לראות את פניו בחשיכה.

אני מציצה לכיוון הדלת בידיעה שהיא לא נעולה, ומשפילה מבט אל הטלפון הנייד שלי. הגבר חובט בזכוכית ומתרחק.

אני נאנחת בהקלה ומזנקת מהכיסא. אני נועלת את הדלת, אוספת את השטרות מהקופה, טומנת אותם במעטפה ומכניסה אותה לתיק.

החנות נקייה ומסודרת ואני אוספת לזרועותיי שני זרי ורדים, מכבה את האור ויוצאת אל הרחוב.

החנויות הסמוכות לשלי כבר סגורות, אך חלונות הראווה מוארים, והמועקה שליוותה אותי בשעות האחרונות מתפוגגת. מזג האוויר נעים והחיוך חוזר אל פניי. אני מזמזמת לעצמי ומונה את כל הסיבות שבזכותן עליי לחוש מאושרת. סיימתי עוד יום מוצלח בחנות שלי, אני חוזרת לדירה שנמצאת בבעלותי, סלנה נראית שמחה ואבא נמצא במקום שבו דואגים לו. אני כבר לא כלואה בנאשוויל ואף אחד לא משרטט עבורי את נתיב החיים שלי. אני בעלת עסק עצמאית, ואחראית בלעדית לגורלי. היקום מאיר את עולמי ואת ליבי.

אני פונה שמאלה בקרן הרחובות ומביטה בהנאה בפארק. כמה זוגות מטיילים בנחת, בחורה צעירה שאוזניות נעוצות באוזניה רצה על השביל בבגדי ספורט, ושני קשישים יושבים על הספסל. אני מחייכת אליהם והם משיבים לי חיוך.

הזרים חבוקים בזרועותיי ואני ממשיכה לפסוע לכיוון הבית. "סליחה," אני ממלמלת בהיסח הדעת כשגוף זר נתקל בי מאחור. אני לא מספיקה להפנות אליו את מבטי ורצועת התיק נמשכת מכתפי. אני שומטת את הזרים ומנסה למשוך את הרצועה בחזרה. מראה הקפוצ'ון השחור וכובע הבייסבול הירוק מבלבל אותי, ואני נופלת לקרקע. אני מצליחה לבלום את הנפילה במרפקים, אבל הרקה שלי מתחככת באספלט המחוספס. אני משפשפת את ראשי ומצמצצת בזעזוע. הגבר בקפוצ'ון נעלם עם התיק שלי, ואני שולחת את אצבעותיי אל עלי הכותרת האדומים שנשרו מהוורדים.

"ילדה מסכנה." הקשיש שישב על הספסל רוכן אליי.

"נפצעת? אני חושב שיורד לך דם."

אני מנגבת את הרקה, וכף ידי נצבעת באדום עז.

"אולי נזמין אמבולנס?" הקשישה מתערבת.

"לא, לא." אני מנענעת את ראשי, והפעולה הפשוטה הזאת מסחררת אותי. "אני בסדר גמור, הדירה שלי ממש כאן מעבר לפינה."

אל שני הקשישים מצטרפים עוברי אורח סקרנים ומתקהלים סביבי. סירנה מייללת מאחוריי וניידת משטרתית עוצרת בסמוך למדרכה. שני שוטרים במדים יוצאים ממנה וההתקהלות מתפזרת, למעט שני הקשישים.

"מה קורה כאן?" שוטר משופם בוחן אותי בדאגה.

"מישהו שדד אותה." הקשיש מזדקף ואוחז בגבו.

"אנחנו יושבים כאן מדי ערב וזאת הפעם הראשונה שראינו שוד בכניסה לפארק." הקשישה נאנחת. "ילדה מסכנה, הוא ממש פצע אותה."

"זה לא כל כך נורא." אני מחייכת אליה בניסיון לנחם אותה, או אולי את עצמי.

"גברתי, אני השוטר אמרסון," הוא מדבר לאט. "וזה השוטר דילייני." הוא מחווה בראשו כלפי השוטר השני. "את זקוקה לאמבולנס?"

"לא." אני נאנחת ואוספת את הפרחים שהשתחררו מהזרים.

"אני רק קצת מבוהלת."

"ראית את השודד?" השוטר דילייני מושיט לי את כף ידו ועוזר לי להתרומם.

"אממ... לא ראיתי את הפנים שלו, אבל הוא לבש קפוצ'ון שחור ו..."

"כדאי שתמסרי את העדות בתחנה," הוא קוטע אותי.

"בתחנה?" אני ממצמצת בחוזקה בניסיון להיפטר

מהסחרחורת. "אני חושבת שעדיף שאלך הביתה."

"כאזרחית שומרת חוק יש לך אחריות לסייע לנו לתפוס את השודד," השוטר אמרסון נוזף בי. "את בטח לא רוצה שהשודד הזה יתקוף בפעם הבאה את זוג הקשישים האלה."

הקשישים משתנקים ואני מחוירה.

"ברור שלא." אני נושכת את השפה שלי. "אצטרף אליכם ואני מקווה שאצליח לעזור."

השוטר אמרסון פותח את דלת המושב האחורי של הניידת ומסמן לי להצטרף אליו.

"אתם אנשים טובים. מאוד נחמדים." אני מגישה לקשישה את אחד מזרי הפרחים ומחייכת אליה.

היא מחבקת את הזר בהתרגשות ומשיבה לי חיוך. אני נכנסת לניידת, וכשהדלת נסגרת אני ממשיכה להביט בקשישה. החיוך שלה מרגיע ומעודד אותי.

כעבור דקות אחדות הניידת עוצרת ליד בניין המשטרה ואני מתלווה אל השוטרים פנימה.

פרק 3

אנחנו חולפים על פני פקידת הרישום בכניסה ומטפסים במדרגות לקומה העליונה, ואני מחבקת את הזר שנותר בידי ומתאמצת לעמוד בקצב.

שוטרים ושוטרות במדים מאיישים שולחנות משרדיים. מול שוטר עב כרס יושבת בחורה צעירה בלבוש חושפני. שעה סתור והיא מנפחת בלונים במסטיק שבפיה. בשולחן אחר יושב שוטר צעיר ומולו גבר שצועק בספרדית. שני גברים אזוקים יושבים על ספסל בפינה.

אני נרעדת ומחבקת את הזר. זאת הפעם השנייה בחיי שאני נמצאת בתחנת משטרה. בפעם הקודמת נאלצתי להתחנן למען סלנה בתחנת המשטרה בנאשוויל, והזיכרון חוזר ומציף אותי. "השוטרת הייגל תיקח ממך עדות." דילייני דוחק בי לחצות את האולם ואני מתיישבת מול שוטרת בעלת פנים נעימות. שעה השחור אסוף בקוקו נמוך ומשקפיים מעוצבים מונחים על גשר אפה. "הגברת נשדדה בכניסה לפארק," דילייני מספר לה. "זה השוד הראשון שם בשנה האחרונה. אולי העדות שלה תצליח לעזור לנו לאתר את השודד."

השוטרת מהנהנת ופותחת את הקלסר שמונח מולה. "נפצעת," היא מפטירה. "את זקוקה לטיפול רפואי?"

"אין צורך." אני מחייכת אליה. "אבל אשמח להתקשר לאחותי. הטלפון שלי היה בתיק שנשדד ממני."

"בסיום מתן העדות." היא מקישה בעט שלה על השולחן.

"מה השם המלא שלך?"

"מונטנה הייורד." אני מזדקפת ומבטי נודד אל המשרד בעל קירות הזכוכית והדלת השחורה בפינת האולם. זה כנראה חדרו של המפקד. המחשבה עליו גורמת לעורי לסמור ואני ממהרת להתמקד בשוטרת.

היא שואלת כמה שאלות כלליות, ואני מנסה להשיב, אך עיניי נמשכות שוב ושוב אל הדלת השחורה.

"את נראית לחוצה. תשתי כוס מים." היא מוזגת מים מקנקן לכוס פלסטיק. "אני בטוחה שהחוויה ערערה אותך."

אני מניחה את הזר על השולחן ולוגמת מהמים כאשר הדלת השחורה נפתחת, והגוף הגדול של מפקד התחנה יוצא מהחדר. הוא משקיף באדישות על המתרחש מולו ועיניו מצטמצמות בהפתעה כשהוא מבחין בי. לא דמיינתי. הוא באמת עוצר נשימה. המבט היוקד שלו מבלבל אותי והכוס נשמטת מידי. המים נשפכים על הרצפה ואני נאנקת במבוכה וכורעת על ברכיי כדי להספיג אותם. צל מסוכך עליי והנעליים השחורות הגדולות מתקממות ממש ליד ברכיי. אני אוחת בכוס ונושאת אליו את מבטי. העיניים השחורות מביטות בי בתמיהה ואני בולעת רוק.

"גברת מונטנה." הוא מחליק את אגודלו על סנטרו. "זאת הפעם השנייה שאני פוגש אותך, ואת שוב מקבלת את פניי בכריעה על ברכיך."

"מה?" אני מחוירה, "אממ... לא. רק רציתי להרים את הכוס." הוא מחייך חיוך מסנוור, מגיש לי את כף ידו ועוזר לי להתרומם מהרצפה.

"יואנה, מה יש לנו כאן?" הוא פונה אל השוטרת אך ממשיך להביט בי.

"הגברת הנחמדה נשדדה."

עיניו הכהות מדלגות אל הפצע ברקה שלי, ורעד כמעט בלתי מורגש חולף בלסתותיו.

"הצעת לגברת טיפול בפציעה שלה?"

"כמובן," יואנה מגיבה בנוקשות.
"באמת שאין צורך." אני מניחה את כף ידי על הפצע ונסוגה
צעד לאחור. הקרבה אליו מוציאה אותי מריכוז.
"אני אמשך מכאן." הוא אווזו במרפק שלי בעדינות.
"המפקד?" הייגל פונה אליו במורת רוח. "אני בטוחה
שאצליח להתמודד עם גביית עדות מהגברת."
המבט שהוא מפנה אליה גורם לה להשתתק מייד ולהשפיל מבט.
אני נושכת את השפה ושותקת. אין לי מושג מדוע המפקד
בכבודו ובעצמו רוצה לגבות ממני עדות, ואני לא בטוחה
שאצליח להתרכז בזמן שכל תשומת הלב שלו תהיה מופנית אך
ורק אליי. הוא לא משאיר לי זמן להתלבט לגבי האפשרויות
שאולי עומדות בפניי ומוביל אותי אל עבר החדר הפינתי.
"הזר שלך," הייגל צועקת.

"עכשיו הוא שלך." אני מספיקה לחייך אליה לפני שהדלת
השחורה נסגרת.

הוא מסיר את כף ידו הגדולה מהמרפק שלי ועיניי מתרוצצות
על פני החדר. במרכז החדר ניצב שולחן עץ גדול, ועליו מחשב
וכמה קלסרים. ספת עור שחורה ממוקמת בצמוד לקיר הנגדי,
ומתחת לחלון שמשקיף אל הרחוב יש שידה ועליה בקבוק
ברנדי וכמה כוסות זכוכית.

"את זקוקה למשקה?" הקול העמוק דורש את תשומת ליבי.
המפקד נשען בגבו על השולחן והמבט שלו נעוץ בי.
"אני לא שותה אלכוהול." כף ידי נשלחת בלי משים אל
הפצע שלי. "רק קצת יין מדי פעם." אני מתיישבת על הספה
ומשלבת את ידיי.

"אני מניח שאת מבוהלת." הוא מעסה את עורפו. "עכשיו
את נמצאת במקום בטוח."

אני בולעת רוק ובוהה בפניו העוצמתיות. ההילה האפלה
שלו עדיין שולחת אליי אותות אזהרה, אבל אני מאמינה לו.

"ספרי לי מה קרה." הוא ניגש לשידה ומוזג לעצמו משקה. העיניים שלו כבר לא כולאות אותי ואני מצליחה סוף-סוף לנשום.

"אני בטוחה שאני לא הראשונה שנשדדת באזור הפיקוד שלך," אני מנסה להישמע קלילה למרות שהחווייה עדיין מבעיתה אותי. "שאלתי שאלה. לא ביקשתי שתנתחי את מצב הפשיעה באזור." הוא חוזר להישען על השולחן ועיניו שוב נעוצות בי. "סליחה." אני מכריחה את עצמי לחייך. "סגרתי את החנות וצעדתי לכיוון הבית שלי. כשהגעתי לכניסה לפארק מישהו תלש ממני את התיק ונפלתי על המדרכה." אני מסכמת את האירוע ומצטמררת.

"קר לך?" עיניו בוחנות את זרועותיי.

"חם לי." אני מטלטלת את ראשי. "זאת הפעם הראשונה שחוויית אירוע כזה אלים וממש נבהלתי," אני מסבירה בכנות. "בדרך כלל סלנה אחותי לוקחת בסוף היום את הכסף מהקופה ומפקידה אותו בבנק למחרת. הפעם אני לקחתי את הכסף." אני נושפת בחדות וממשיכה. "המפקד קופר, אני שמחה שאני נשדדתי ולא אחותי." "אני לא המפקד שלך." הוא לוגם מהמשקה שלו. "תקראי לי הדסון."

לא נוח לי לקרוא לו בשמו הפרטי ולכן אני רק מהנהנת.

"מה את יכולה לספר לי על התוקף?"

"לא הרבה." אני זעה בעצבנות. "הוא היה גבוה, בוודאות

גבר. לבש קפוצ'ון שחור וכובע בייסבול ירוק."

"אז אני מניח שאין לכם היכרות מוקדמת." הוא לוגם שוב.

"לא," אני מאשרת את דבריו. "אני לא מסתובבת עם

טיפוסים מפוקפקים."

"אז עם איזה טיפוסים את כן מסתובבת?" הוא מניח את

הכוס על השולחן.

"אממ..." אני מקמטת את מצחי. השאלה שלו מפתיעה אותי.

"האמת שאני בכלל לא מסתובבת מאז שהגענו לברוקלין. אני משקיעה את כל זמני בחנות."

"הבנתי." הוא שוב מביט בי כאילו הוא מנסה לשאוב את המחשבות מראשי.

"אבל אני חושבת שכן ראיתי אותו מוקדם יותר הערב." אני נושכת את השפה. "אם אני לא טועה הוא הביט בי מבעד לחלון הראווה."

"השוד לא היה מקרי," הוא פוסק ביובש.

אני מצטמררת ומשפשפת את זרועותיי.

"לפעמים שוד מתוכנן מבוצע על ידי מישהו שהקורבן מכיר." הוא מושך את הכיסא מהשולחן וממקם אותו מולי. "במקרה כזה מטרת השוד היא לערער את הקורבן ולהפוך אותו לפגיע." הוא מתיישב ומביט בי בדריכות.

"אני לא אוהבת את המילה קורבן." אני מחייכת חיוך עקום. "באיזו מילה את מעדיפה שאשתמש?" הוא מטה את ראשו הצידה. "אני לא יודעת." אני בורחת מעיניו הכהות. "בכל מקרה, אני לא מצליחה לחשוב על אף אחד שירצה לפגוע בי או לערער אותי. כל מי שמבקר בחנות שלי זוכה ממני ליחס מלכותי."

"אולי אחד מהחברים שלך לשעבר?"

"חבר אחד." אני מזדקפת ומכריחה את עצמי לחייך. "קייל נשאר בנאשוויל והוא לעולם לא היה עושה מעשה כל כך מרושע." "אז אני מניח שהוא לא הוזמן להצטרף אלייך." הוא מושך את הכוס מהשולחן ולוגם ממנה.

"לא. אבל נפרדנו ברוח טובה." אני מזדקפת.

"את משקרת." הוא מגחך.

"אני... לא..." סומק מציף את לחיי. ההבחנה המדויקת שלו מביכה אותי.

"את לא מעריכה אותי מספיק." הוא מסיים את המשקה בלגימה

אחת. "בכל מקרה, אבדוק איפה החבר המאוכזב שלך נמצא."

"זה שוד מקרי," אני אומרת בביטחון. "אם זה היה מישוהו שאני מכירה, הייתי מזהה אותו. אני לא מבינה בסטטיסטיקות של פשעים, אבל אני בטוחה שהשודד הבין שיהיה לי בתיק כסף, וזה הדבר היחיד שהוא רצה."

"בסדר גמור." הדסון נעמד כשנקישה נשמעת על הדלת. הוא פותח אותה והשוטר דילייני נכנס פנימה. "התיק שלי." אני מזנקת לעמידה ומביטה בתיק הפרחוני בהתרגשות. "מצאתם את השודד?"

"לא, גברתי." השוטר מושיט לי את התיק. "אבל ערכנו סריקה בפארק ומצאנו את התיק זרוק ליד אחד הפחים." "וואו..." אני מתקרבת לשוטר ולוחצת את ידו. "אני מעריכה את זה מאוד. חבל שאין לי כאן זר פרחים לתת לך."

"אין צורך. אני רק מבצע את העבודה שלי." דילייני קורץ לי. אני מפשפשת בתיק ופניי נופלות כשאני מגלה שאין זכר למעטפה, אך לשמחתי הארנק והטלפון שלי נמצאים בתוכו. "הוא לא לקח את הטלפון." אני מצמידה אותו לחזי ומרימה את עיניי. הדסון ודילייני מחליפים ביניהם מבטים מוזרים. "מה הוא כן לקח?" הדסון מניף את אצבעו ודילייני עוזב את החדר.

"את המעטפה עם הכסף ואת צרור המפתחות שלי." אני נושפת בחדות. "אני לא אצליח להיכנס הביתה. סלנה איבדה את המפתח שלה ולא הספקתי לשכפל לה חדש." "אני בטוח שנוכל לדאוג לזה." הוא שולף את הטלפון שלו מכיס מכנסיו ומקליד הודעה. "תמתיני לי כאן," הוא פוקד ויוצא מהחדר.

אני ממששת את הפצע ברקה שלי ושוקלת לשלוח הודעה לסלנה, אך מחליטה שלא כדאי להבהיל אותה. אני ניגשת אל החלון ומשקיפה אל הרחוב החשוך. ניידות מגיעות וניידות עוזבות והלחץ שמתגבש בחזי מכביד עליי. בניסיון להירגע,

אני מתחילה למנות את כל הדברים שאמורים לגרום לי להרגיש אסירת תודה, אך המחשבות שלי נודדות שוב ושוב אל הקפוצ'ון השחור ואל כובע הבייסבול הירוק.

הזמן חולף והדסון לא חוזר. אני פוסעת בחדר, בוחנת את הקירות נטולי התמונות, את השולחן המסודר ואת התריסים הלבנים. המשרד מאובזר בצמצום ואין בו דבר שעשוי להעיד על אופיו של בעליו.

"סיימת לחטט?" הקול העמוק מקפיץ אותי ואני מסתובבת אליו סמוקה.

"לא הייתי עושה דבר כזה." אני מצחקקת בעצבנות. "חינכו אותי לכבד את הפרטיות של המארחים שלי."

"לא שותה, לא מחטטת ומאוד מנומסת." עיניו בוחנות את פניי. "ההורים שלך גידלו ילדה משעממת?"

השאלה שלו מעליבה אותי אך אני מזכירה לעצמי את מקומי ומחייכת.

"לא חשבתי שהשאלה שלי תגרום לך לחייך ולחשוף את הגומות היפהפיות שלך." הוא אוסף את צרור המפתחות שלו ממגירת השולחן.

המחמאה שלו מפתיעה אותי, אך למעשה רק מוכיחה את המוטו שלי – "כשמחייכים אל העולם, העולם מחייך בחזרה." אני מושכת בכתפי.

פי נפער לשמע הצחוק הצרוד שבוקע ממנו. עכשיו כבר אין לי ספק שהוא הגבר היפה ביותר שראיתי בחיי.

"אני אסיע אותך הביתה." הוא מחווה בידו אל הדלת. "אתה?" אני נדרכת במקומי.

"את חוששת לנסוע עם מפקד התחנה?" הוא מרים גבה. "ברור שלא," אני משיבה, אך לא בטוחה שאני דוברת אמת. "אני אסירת תודה."

הוא ממתין שאצא מהחדר וסוגר את הדלת. השוטרים שיושבים

באולם מהנהנים אליו ביראת כבוד, ואני עוקבת אחריו ונוהרת לא להיתקל בגברים האזוקים שכעת מובלים אל מסדרון צדדי. אנחנו יוצאים אל מגרש החניה והדסון פותח עבורי את הדלת הקדמית של הג'יפ השחור. הוא ממתין שאתיישב ומתיישב מאחורי ההגה.

"אין לי מפתח לדירה." אני מגרדת את עורפי כשהוא מתניע את הרכב. "אמרתי לך ש..."
 "ואני אמרתי שאני דואג לזה." הוא מסובב את ההגה ויוצא מהחניה.

אני רוצה לשאול כיצד הוא ידאג לזה, אבל אני לא בטוחה שהוא יהיה מעוניין לפתח שיחה.

אני מביטה ברחובות המוכרים שאני כל כך אוהבת ומבינה שתחושת הביטחון שתמיד הייתה לי כאן נסדקה. עיניי מתרוצצות לכל עבר בחיפוש אחר הקפוצ'ון השחור, ואצבעותיי מקישות באי־שקט על התא שחוצץ בינינו.

כף ידו הגדולה מונחת לפתע על ידי, ואני מסיטה את מבטי בחדות אל הגבר הנינוח שיושב לידי.

"את בטוחה עכשיו." הוא לוחץ את כף ידי וממשיך להביט קדימה. "אף אחד לא יפגע בך כשאת איתי."

אני בוהה בצדודית הגברית החזקה שלו ונושפת חרש. ההילה האפלה שלו התפוגגה ואני חשה את היציבות שלו, מגינה עליי כמו חומה בצורה. כף ידו עדיין עוטפת את ידי ואני בוחנת אותו. הוא מבוגר ממני בערך בעשור, תווי פניו משרדים עוצמה, גופו מוצק ואתלטי וזרועותיו שריריות. החמימות בכף ידו מהממת אותי. לרגע אני מדמינת שהזרועות שלו נכרכות סביבי, ואנחה קלה בוקעת מגרוני.

"את רוצה להמשיך לבהות בי או שניכנס לבניין?"
 אני מסמיקה ומושכת את כף ידי. מה לעזאזל עובר עליי?
 איך לא שמת לי לב שהגענו?

הדסון יוצא מהרכב ופותח עבורי את הדלת.
"אדוני, אסור לחנות על המדרכה." אישה נזופת בו ומושכת
ברצועה של הכלב הקטנטן שלה.
"מפקד תחנת המשטרה, בשבילך." הוא מחייך אליה את
החיוך הממס שלו.

"אני מתנצלת," היא מצחקקת כמו נערה מתבגרת. "אני מקווה
שלא צריך להדאיג אותי שאתה נמצא כאן." מבטה נודד ביני ובינו.
"שום דבר לא צריך להדאיג אותך," הוא משיב בחמימות
ופותח עבורי את דלת הכניסה.

אני נכנסת והוא עוקף אותי ומטפס במדרגות, ואני ממהרת
בעקבותיו. אנחנו חולפים על פני הדירה של ריאן ואני מביטה
בתדהמה בגבר שנשען בגבו על דלת הדירה שלי, וארגז כלים
מונח לידו על הרצפה.

"המפקד, המשימה בוצעה בהצלחה." הגבר מגיש להדסון
שלושה מפתחות.

"תודה, בילי." הדסון טופח על גבו ומגיש לו כמה שטרות.
"ידעתי שאפשר לסמוך עליך."

"תמיד." הגבר מרים את ארגז הכלים ויורד במדרגות בלי
להחליף איתי מילה.

"הוא החליף לי את המנעול?" אני ממשיכה להביט בגבר
שיורד בגרם המדרגות.

"את בהחלט חדת הבחנה," הדסון מגחך.

אני מפנה מבט אל הדלת. הדסון נועץ את אחד המפתחות
בחור המנעול ופותח את הדלת בקלילות.

"וואו! אני פשוט לא יודעת איך להודות לך." אני מצמידה
את כפות ידיי זו לזו. "אני לא יודעת מה הייתי עושה אם לא
הייתי פוגשת אותך." אני נכנסת וזורקת את התיק על שידת
הכניסה. "מחר אחזיר לך את הכסף," אני אומרת כשהוא נכנס
אחריי ומניח את צרור המפתחות על השידה.

"שזה לא יטריד אותך," הוא קוטע אותי ובוחר את הדירה. אני עוקבת אחר מבטו וזיק של גאווה ניצת בחזי. הדירה הקטנטנה שלי משקפת אותי באופן מדויק. כל הרהיטים הם רהיטי וינטג' – השידה בכניסה, שולחן הקפה, האהיל שניצב על מוט גבוה, הספה הזוגית הפרוותית והכורסה הפרחוניית. אי קטן מפריד בין הסלון למטבח הצנוע, והדסון בוחר את הארונות הכפריים ואת מקרר הרטרו הסגול שמצאתי באחד השווקים. הוא צועד שני צעדים קדימה ומחליק את אגודלו על סנטרו כשהוא בוחר את העציצים שניצבים לאורך הקיר ולמרגלות החלון שמוביל ליציאת החירום.

דלת חדר השינה שלי פתוחה והוא מציץ פנימה ומייד חוזר להביט בחלון.

"זאת הממלכה שלי." אני פורשת את זרועותיי לצדדים. "היא קטנה, אבל לגמרי שלי."

הוא מתעלם מההכרזה שלי ונעמד מול קיר התמונות. קמט קטן מעמיק במרכז מצחו כשהוא סורק את התמונות. "המשפחה שלי." אני נעמדת בהיסוס לידו. "את אחותי הקטנה סלנה כבר פגשת." אני מצביעה עליה בתמונה משפחתית שצולמה לפני חמש שנים, לפני שצבעה את שיערה האדמוני בבלונד. "זאת אחותי הגדולה, סוואנה, ואלה ג'וזלין ואבא שלי." הוא לא מגיב. רק ממשיך להביט בתמונה.

"סוואנה גדולה ממני בעשר שנים והיא הבת של אשתו הראשונה של אבא." אני מסווה את המרירות שאני חשה כלפיה. "אני נולדתי לאשתו השנייה אבל לא הכרתי אותה. היא מתה מסיבוכ לבבי שבוע אחרי שנולדתי." אני לא יודעת מדוע אני משתפת אותו בכל המידע הזה. "ואז אבא יצא לנסיעת עסקים של שלושה חודשים וחזר עם ג'וזלין. היא כבר הייתה בהיריון עם סלנה והיא האימא היחידה שאני מכירה." אני מגרדת בעורפי ומתקנת את עצמי. "האימא היחידה שהכרתי. ג'וזלין נהרגה בתאונת רכיבה לפני ארבע שנים."

"צר לי לשמוע." הוא נסוג צעד לאחור.

"זה בסדר. התגברנו." אני מציצה לעברו וחוזרת לבהות בתמונה. "אבא כבר לא בקו הבריאות. אשפזנו אותו במוסד מכובד ושם דואגים לו. כואב לי שאני רחוקה ממנו. תמיד הייתי הנסיכה שלו ועכשיו, כשהוא זקוק לי, אני לא לצידו."
"למה?"

"בחרתי בסלנה," אני אומרת בנימה מהורהרת. "הייתי חייבת להוציא אותה מנאשוויל. אני לא מצטערת על זה." אני נאנחת אנחה רמה.

עיניו בוחנות את התמונה שבה אני חובשת כתר מוזהב, ואני מצחקקת בעצבנות ומניחה עליה את כף ידי. "אני לא גאה בתחרויות היופי שג'וזלין הכריחה אותי להשתתף בהן. תליתי את התמונה כי זאת הייתה הפעם היחידה שבה אבא הגיע לתחרות." הדסון מזיז בעדינות את כף ידי ומביט בתמונה בריכוז. "זכית בתחרות." הוא מפנה אליי חיוך קטן.

"וזה עדיין מביך אותי," אני משיבה בכנות. "יופי חיצוני הוא מגוחך," אני קובעת. "הייתי מעדיפה שישפטו אותי על סמך האופי שלי וההישגים שלי."

"אני בטוח שגם בתחרויות היופי זיהו את התבונה שלך." הוא מעביר את אצבעו סביב הפצע ברקתי ואני נרעדת. "אני מקווה שתסלח לי." אני מעניקה לו חיוך רחב. "אין לי מושג למה פטפטתי כל כך הרבה. אפשר להציע לך משהו לשתות?" אני פונה אל המטבח ומוציאה בקבוק יין מהארון התחתון. "אני לא שותה יין." הוא שולף חפיסת סיגריות ומצית מהכיס האחורי של מכנסיו ומדליק סיגריה.

אני שוקלת לומר לו שאני סולדת מעשן סיגריות אך רק מחייכת ופותחת את החלון.

"אולי משהו לאכול?" אני נושכת שפה ומציצה אל המקרר. "אני יכולה להכין פסטה או..."

"את מנסה לפתות אותי להישאר כאן?" הוא נושף את העשן למרכז החדר.

"אממ... לא," אני מגמגמת. "רק רציתי להודות לך על כל מה שעשית בשבילי."

"הייתי עושה את זה עבור כל אחת שנשדדה באלימות באזור שלי." הוא מסתובב אל הדלת וחזי מתכווץ באכזבה לא ברורה. "אני מצפה לשמוע ממך אם תיזכרי בפרט נוסף לגבי השודד או אם תרגישי שאת בסכנה."

"אל תדאג, אני יודעת את המספר של המוקד המשטרתי." אני מתקדמת אל הדלת.

"התכוונתי שתתקשרי אליי ישירות," הוא עונה בנימה תקיפה ושולף את הטלפון מהתיק שלי.

"מה פתאום. לא הייתי רוצה להטריד אותך." אני מביטה בו כשהוא מקליד מספר בטלפון שלי. "אני בטוחה שאוכל לעדכן את המוקד."

"את מתקשרת אליי?" עיניו מצטמצמות באזהרה כשהוא מביט בי. "אך ורק אליי! ברור?"

נימת קולו מרתיעה אותי, אבל אני מהנהנת והוא מחזיר לי את הטלפון. על הצג מופיע המספר שהוא שמר תחת השם הפרטי שלו. "אז אולי לפחות תגיד לי כמה אני חייבת לך עבור המנעול וההתקנה שלו?" אני נשענת על המשקוף כשהוא יוצא למסדרון. "אני לא יודעת איך להודות לך. ארגיש טוב יותר אם אשלם לך." הוא מתקרב אליי עד שגופו כמעט מתחכך בי, ואני נאלצת למתוח את צווארי כדי להביט בו. האצבע שלו מרפרפת שוב סביב הפצע ברקה שלי והנשימה שלי נעצרת.

"אני בטוח שתצליחי לחשוב על דרך יצירתית יותר להודות לי." הוא מסתובב, ואני בוהה בגבו המתרחק.